

23. 4. 2026

ID: 121060

Promlčení, insolvence

Počátek promlčecí lhůty k uplatnění nároku na náhradu škody způsobené advokátem opožděným přihlášením pohledávky věřitele (jeho klienta) do insolvenčního řízení vedeného na dlužníka jeho klienta, je-li úpadek dlužníka řešen formou oddlužení, se váže na právní moc rozhodnutí insolvenčního soudu o osvobození dlužníka od placení pohledávek podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 25 Cdo 2918/2024-183 ze dne 27.1.2026)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce: M. Š., zastoupený Mgr. M.Š., advokátem se sídlem B., proti žalovanému: JUDr. L.K., se sídlem B., zastoupený Mgr. M.B., advokátkou se sídlem B., za účasti vedlejší účastnice na straně žalovaného: Generali Česká pojišťovna a.s., se sídlem P., zastoupená Mgr. J.V., advokátem se sídlem P., o 536 280 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 242 C 5/2022, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2024, č. j. 38 Co 67/2024-162, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2024, č. j. 38 Co 67/2024-162, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2023, č. j. 242 C 5/2022-121, se zrušují a věc se vrací Městskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

1. Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 18. 10. 2023, č. j. 242 C 5/2022-121, uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 536 280 Kč s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení. V řízení o náhradu škody, kterou měl žalovaný způsobit pochybením při výkonu advokacie, vyšel soud ze zjištění, že na základě generální plné moci ze dne 17. 6. 2014 zastupoval žalovaný žalobce v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 3 Cm 220/2014, proti M. K. (dále jen „dlužník“), o zaplacení 1 656 000 Kč s příslušenstvím. Dne 20. 2. 2015, pod č. j. KSBR 26 INS 4425/2015-A-3, byla Krajským soudem v Brně vydána vyhláška, kterou insolvenční soud oznámil zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka. Usnesením ze dne 27. 2. 2015, č. j. KSBR 26 INS 4425/2015-A-8, zjistil insolvenční soud úpadek dlužníka a povolil jeho oddlužení, ustanovil insolvenčního správce a vyzval dlužníkovy věřitele k přihlášení pohledávek za dlužníkem ve lhůtě 30 dnů ode dne zveřejnění usnesení; posledním dnem této lhůty byl den 30. 3. 2015. Žalovaný přihlásil pohledávku žalobce (v celkové výši 1 721 060,38 Kč) dne 30. 4. 2015. Tato přihláška žalobce coby věřitele byla odmítnuta usnesením insolvenčního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. KSBR 26 INS 4425/2015-P4-2, neboť byla podána po uplynutí posledního dne lhůty. Usnesením ze dne 24. 3. 2020, č. j. KSBR 26 INS 4425/2015-B-27, vzal insolvenční soud na vědomí splnění oddlužení dlužníka a mimo jiné osvobodil dlužníka od placení v rozhodnutí vymezených dosud neuspokojených pohledávek, mezi něž patřila i pohledávka žalobce. Právně soud věc posoudil podle § 16 a § 24 zákona č. [85/1996](#) Sb., o advokacii (dále „zákon o advokacii“), § 314 odst. 1, § 395 odst. 1, § 396 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění zákona č. [294/2013](#) Sb. (dále jen „insolvenční zákon“) a § 620 odst. 1 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Dovedil porušení povinností žalovaného při zastupování žalobce, neboť v důsledku nedostatečné aktivity a bdělosti žalovaného se žalobci nedostala včas informace o insolvenčním řízení dlužníka a přihláška pohledávky žalobce do tohoto řízení byla podána opožděně, což vedlo k nevymahatelnosti pohledávky žalobce po dlužníku. Soud nepřisvědčil námitce promlčení s tím, že počátek promlčecí lhůty navazuje na rozhodnutí insolvenčního soudu o splnění oddlužení dlužníka a o jeho osvobození od placení mj. zbylých

pohledávek, k nimž se v insolvenčním řízení nepřihlíželo nebo které nebyly přihlášeny, ač být měly. Dovodil, že proces zahájení oddlužení není definitivním rozhodnutím ve věci (nemusí být rozhodnuto o osvobození dlužníka od zbylých pohledávek), proto až tímto rozhodnutím byla definitivně nastolena nevyvratitelnost pohledávky žalobce vůči dlužníkovi.

2. K odvolání žalovaného Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 6. 2024, č. j. 38 Co 67/2024-162, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se i s jeho závěrem, že žalovaný porušil povinnosti vyplývající ze zastupování žalobce ve smyslu § 16 zákona o advokacii. Žalovaný měl kontrolovat, zda proti dlužníkovi jeho klienta nebylo zahájeno insolvenční řízení, v kladném případě jej o tom informovat a konzultovat s ním další postup (např. podání přihlášky pohledávky do insolvenčního řízení). Neztotožnil se však s posouzením námítky promlčení nároku soudem prvního stupně. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu dovodil, že promlčecí lhůta počala běžet již v souvislosti s usnesením insolvenčního soudu ze dne 11. 8. 2015, kterým byla přihláška žalobce coby věřitele odmítnuta z důvodu jejího podání po uplynutí posledního dne lhůty pro přihlášení pohledávek. V souvislosti s tímto rozhodnutím a s návrhem dlužníka na povolení oddlužení ze dne 20. 2. 2015 (ve kterém dlužník deklaroval schopnost uspokojit nezajištěné věřitele v rozsahu 31,16 %), muselo být žalobci zřejmé, že mu vznikla škoda, neboť jeho pohledávka nebude v insolvenčním řízení uspokojena. Žalobce na základě těchto právních skutečností již k 11. 8. 2015 věděl, že mu vznikla škoda, v jaké výši a kdo za ni odpovídá a mohl svou pohledávku vůči žalovanému na náhradu škody uplatnit u soudu. Jestliže byla žaloba podána u soudu až dne 22. 2. 2022, došlo k tomu po uplynutí tříleté promlčecí lhůty.

3. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení dosud dovolacím soudem nevyřešené otázky počátku běhu promlčecí lhůty k uplatnění nároku na náhradu škody způsobené advokátem včasným nepřihlášením pohledávky věřitele do insolvenčního řízení vedeného na dlužníka klienta, ve kterém je úpadek dlužníka řešen formou oddlužení. S odkazem na jednotlivá ustanovení insolvenčního zákona dovolatel namítá, že rozhodným okamžikem pro počátek běhu promlčecí lhůty je okamžik zveřejnění rozhodnutí insolvenčního soudu, s nímž jsou spojeny účinky ukončení insolvenčního řízení (procesu oddlužení), tedy v tomto případě rozhodnutí ze dne 24. 3. 2020, č. j. KSBR 26 INS 4425/2015-B-27. Závěr o vzniku škody tak bylo možno učinit až poté, co insolvenční soud rozhodl o osvobození dlužníka od placení pohledávek, neboť až do vydání tohoto konstitutivního rozhodnutí měl dlužník stále povinnost zaplatit dlužnou pohledávku. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 948/2007 s tím, že odvolacím soudem odkazovaná judikatura na projednávanou věc pro skutkovou odlišnost nedopadá, neboť se jednalo o konkurzní řízení a právnickou osobu. Odklon od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu spatřoval v tom, že se odvolací soud nezabýval otázkou rozporu námítky promlčení s dobrými mravy (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 85/2010), že otázku promlčení soud neposoudil podle § 650 o. z. (33 Odo 477/2001) a poukázal na vadu řízení spočívající v absenci poučení podle § 118a o. s. ř. (29 Cdo 1829/2011 a 29 ICdo 12/2020). Dovolatel navrhl zrušení rozsudku odvolacího soudu v napadeném rozsahu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení, případně i zrušení rozsudku soudu prvního stupně.

4. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že dovolání není přípustné, neboť otázka promlčení, zejména pak počátku běhu promlčecí doby, byla v rozhodovací praxi dovolacího soudu opakovaně řešena a odvolací soud rozhodl plně v jejích intencích. Vůči žalobci nikdy nejednal nečestně nebo nemravně, proto jím vznesená námítka promlčení nebyla uplatněna v rozporu s dobrými mravy. Navrhl odmítnutí, případně zamítnutí dovolání.

5. Nejvyšší soud posoudil dovolání podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2022 (dále jen „o. s. ř.“) a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.),

zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., shledal, že dovolání žalobce je přípustné pro řešení otázky počátku běhu promlčecí lhůty k uplatnění nároku na náhradu škody způsobené advokátem opožděným přihlášením pohledávky věřitele do insolvenčního řízení vedeného na dlužníka jeho klienta, je-li úpadek dlužníka řešen formou oddlužení, která dosud nebyla dovolacím soudem vyřešena. Dovolání je důvodné.

6. Podle § 611 o. z. promlčují se všechna majetková práva s výjimkou případů stanovených zákonem. Jiná práva se promlčují, pokud to zákon stanoví.

7. Podle § 619 odst. 1 o. z. jedná-li se o právo vymahatelné u orgánu veřejné moci, počne promlčecí lhůta běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé. Podle odst. 2 téhož ustanovení právo může být uplatněno poprvé, pokud se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, anebo kdy se o nich dozvědět měla a mohla.

8. Podle § 620 odst. 1 o. z. okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty u práva na náhradu škody zahrnují vědomost o škodě a osobě povinné k její náhradě. To platí obdobně i pro odčinění újmy.

9. Při posouzení počátku běhu promlčecí lhůty je třeba odkázat na již ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, který v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, uveřejněném pod č. 91/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní (dále jen „Sb. rozh. obč.“) uvedl, že § 619 o. z. upravuje obecně počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty nároků vymahatelných u orgánu veřejné moci. Lhůta počne běžet tehdy, kdy se oprávněná osoba dozvěděla nebo se měla a mohla dozvědět o všech okolnostech relevantních z pohledu promlčení. Běh subjektivní lhůty není proto nezbytně spojen s vědomostí o rozhodných skutečnostech, ale i se stavem, kdy se o nich oprávněný subjekt dozvědět mohl a měl (zaviněná nevědomost), což vyjadřuje zásadu, že práva patří bdělým (*vigilantibus iura scripta sunt*). Jde o ustanovení obecné, jež se uplatní při výkladu ustanovení, jež upravují počátek běhu promlčecí lhůty ve zvláštních případech, a to jak u nároků podle občanského zákoníku (§ 620 až § 628), tak i u nároků podle zvláštních předpisů. Na § 619 o. z. navazuje i § 620 odst. 1 o. z., který upravuje počátek subjektivní promlčecí lhůty u nároku na náhradu škody nebo újmy, což znamená, že dikce „měl a mohl“ se uplatní i při jeho výkladu.

10. Pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty podle § 620 odst. 1 o. z. je rozhodnou okolností vědomost o vzniku škody a o totožnosti odpovědné osoby. Dosavadní judikatura je přiměřeně použitelná k výkladu toho, kdy se poškozený o relevantních skutečnostech skutečně dozvěděl. Proto i podle nyní již ustáleného výkladu § 620 odst. 1 o. z. se poškozený dozví o škodě tehdy, když zjistí skutkové okolnosti, z nichž lze dovodit vznik škody a orientačně (přibližně) i její rozsah (tak, aby bylo možné určit přibližně výši škody v penězích), přičemž není třeba, aby znal rozsah (výši) škody přesně. Znalost poškozeného o osobě škůdce se váže k okamžiku, kdy obdržel informaci, na jejímž základě si může učinit úsudek, která konkrétní osoba je za škodu odpovědná. Vědomost poškozeného o osobě odpovědné za škodu, s níž zákon spojuje počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty, nepředpokládá nezpochybnitelnou jistotu v určení osoby odpovědné za vznik škody. Najisto lze odpovědnost určité osoby postavit až na základě dokazování v soudním řízení, které je teprve uplatněním nároku u soudu zahájeno. Zákon proto vychází z předpokladu, že po osobě, která ví o vzniku škody, lze požadovat, aby nárok u soudu uplatnila, jakmile má k dispozici takové informace o okolnostech vzniku škody, v jejichž světle se jeví odpovědnost určité konkrétní osoby dostatečně pravděpodobnou (z poslední doby např. již citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, ale i rozsudek ze dne 27. 4. 2023, sp. zn. 29 Cdo 701/2021, ze dne 15. 2. 2023, sp. zn. 23 Cdo 1594/2021, publikovaný pod č. [87/2023](#) Sb. rozh. obč., a v souvislosti s výkladem § 635 odst. 2 o. z. i rozsudek ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 25 Cdo 1976/2019, publikovaný pod č. [68/2020](#) Sb. rozh. obč.).

11. Odvolací soud po právní stránce uzavřel, že subjektivní promlčecí lhůta začala žalobci běžet od doručení usnesení insolvenčního soudu ze dne 11. 8. 2015, kterým byla přihláška žalobce coby věřitele do insolvenčního řízení vedeného na dlužníka odmítnuta z důvodu jejího podání po uplynutí posledního dne lhůty pro přihlášení pohledávek. S tímto závěrem lze souhlasit potud, že v té době žalobce již věděl, že za tento stav, který pravděpodobně povede ke vzniku škody, odpovídá žalovaný, neboť při zastupování žalobce svým pochybením způsobil, že se žalobci nedostala včas informace o insolvenčním řízení dlužníka, a proto byla přihláška pohledávky žalobce do tohoto řízení podána opožděně. Pochybení žalovaného je událostí, která škodu způsobil. Pojem události, z níž škoda vznikla, zahrnuje nejen protiprávní úkon či právně kvalifikovanou událost, které vedly ke vzniku škody, ale i vznik škody samotné. Jestliže by se totiž událost, z níž škoda vznikla, měla ztotožnit pouze s protiprávním úkonem či událostí vyvolávající škodu (protiprávní stav), mohla by začít promlčecí doba běžet dříve, než vznikla škoda, škoda by mohla vzniknout až po uplynutí objektivní promlčecí doby, nebo by nemusela vzniknout vůbec (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 33 Odo 477/2001).

12. Vzhledem k tomu, že pochybení žalovaného spočívá v tom, že byla opožděně podána přihláška žalobce jako věřitele do insolvenčního řízení na majetek dlužníka, a proto nebyla v rámci tohoto řízení ani zčásti uspokojena, je třeba okamžik vzniku škody posuzovat i z hlediska příslušných ustanovení insolvenčního zákona.

13. Podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona (ve znění účinném v době zahájení insolvenčního řízení, tedy od 1. 1. 2014 do 31. 5. 2019) jestliže dlužník splní řádně a včas všechny povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, vydá insolvenční soud usnesení, jímž dlužníka osvobodí od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny. Učiní tak jen na návrh dlužníka. Osvobození podle odstavce 1 se vztahuje také na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit (odst. 2).

14. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu plyne, že chce-li být věřitel v insolvenčním řízení uspokojen, pak ho podle § 173 odst. 1 insolvenčního zákona stihá povinnost přihlásit (včas) do insolvenčního řízení pohledávku za dlužníkem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. 29 NSČR 35/2009, uveřejněné pod č. [151/2011](#) Sb. rozh. obč.), přičemž zároveň podle § 83 části věty před středníkem insolvenčního zákona platí, že prominutí zmeškání lhůty v insolvenčním řízení není přípustné. Toto pravidlo, které všem věřitelům ve stejném postavení dává stejnou možnost k přihlášení pohledávky v zákonem určené propadlé lhůtě, je v souladu s ústavním pořádkem České republiky (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2008, sen. zn. 29 NSČR 4/2008, uveřejněné pod č. [25/2009](#) Sb. rozh. obč.). K závěrům rozhodnutí uvedených v tomto odstavci se Nejvyšší soud v recentní judikatuře přihlásil např. v usnesení ze dne 30. 9. 2025, sen. zn. 29 NSČR 42/2024.

15. Pojistkou proti prekluzi nebo promlčení práva uplatněného v insolvenčním řízení přihláškou pohledávky je § 173 odst. 4 věta první insolvenčního zákona, který určuje, že přihláška pohledávky má pro běh lhůty k promlčení nebo pro zánik práva stejné účinky jako žaloba nebo jiné uplatnění práva u soudu, a to ode dne, kdy došla insolvenčnímu soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. 29 Cdo 1774/2016, uveřejněné pod č. [68/2019](#) Sb. rozh. obč.).

16. V poměrech projednávané věci to znamená, že pohledávka žalobce za dlužníkem nemohla být promlčena v době podání přihlášky pohledávky a nepromlčela se ani v průběhu insolvenčního řízení, neboť promlčecí lhůta se stavěla již podáním žaloby u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 3 Cm 220/2014. Do skončení insolvenčního řízení pak nebylo zřejmé, zda bude dlužník osvobozen od placení zbytku pohledávek (v insolvenčním řízení neuspokojených) a zda tedy bude žalobce moci pokračovat po skončení insolvenčního řízení ve vymáhání pohledávky za dlužníkem cestou

nalézacího civilního řízení.

17. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 29 Cdo 3509/2010, totiž v tomto směru uzavřel, že samo splnění oddlužení, ani rozhodnutí, jímž insolvenční soud vezme na vědomí splnění oddlužení a jímž se insolvenční řízení končí (§ 413 insolvenčního zákona), nezpůsobuje zánik pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, ani dlužníka jinak nezbavuje povinnosti tyto pohledávky věřitelů uspokojit. Účinek spočívající v tom, že dlužník nadále nemá povinnost platit pohledávky zahrnuté do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, se pojí až s rozhodnutím insolvenčního soudu vydaným podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona, které je podmíněno návrhem dlužníka. Pohledávka sice v neuhrazeném rozsahu nadále existuje, dlužník však je rozhodnutím insolvenčního soudu zbaven povinnosti ji věřiteli zaplatit. (...) Je na dlužníku, zda dobrodiní zákona dané úspěšně proběhnuvším oddlužením využije (zda o osvobození od placení pohledávek požádá), čemuž odpovídá, že dlužníku, který se rozhodne pohledávky, od jejichž placení byl rozhodnutím insolvenčního soudu osvobozen, později uhradit dobrovolně, zůstane tato možnost zachována. Pohledávka v neuhrazeném rozsahu nezanikla, leč věřitel ji nemůže úspěšně vymáhat; v soudním či jiném řízení již nelze takovou pohledávku věřiteli přiznat (pohledávka má povahu naturální obligace, ve vykonávacím řízení má pak stejný režim jako promlčená pohledávka).

18. Podle § 414 odst. 2 insolvenčního zákona pak platí, že osvobození podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona se vztahuje také na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit. Z toho pro posuzovaný případ vyplývá, že pohledávka žalobce vůči dlužníku tím, že nebyla do insolvenčního řízení přihlášena včas, nezanikla, avšak rozhodnutím insolvenčního soudu vydaným podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona se stala soudně nevymahatelnou. Teprve v tomto okamžiku vznikla žalobci v příčinné souvislosti s pochybením žalobce škoda, neboť nadále už nemůže svůj nárok vůči dlužníku vymáhat u orgánu veřejné moci (byť pohledávka nezanikla).

19. Z toho vyplývá, že počátek promlčecí lhůty k uplatnění nároku na náhradu škody způsobené advokátem opožděným přihlášením pohledávky věřitele (jeho klienta) do insolvenčního řízení vedeného na dlužníka jeho klienta, je-li úpadek dlužníka řešen formou oddlužení, se váže na právní moc rozhodnutí insolvenčního soudu o osvobození dlužníka od placení pohledávek podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona.

20. V posuzované věci insolvenční soud usnesením ze dne 24. 3. 2020, č. j. KSBR 26 INS 4425/2015-B-27, vzal na vědomí splnění oddlužení dlužníka a osvobodil jej od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž nebyly uspokojeny s tím, že toto osvobození se vztahuje i na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit. Teprve právní mocí tohoto rozhodnutí se žalobce dozvěděl (mohl dozvědět), že mu v důsledku jednání žalovaného vznikla škoda a mohl (z uvedeného usnesení) zjistit i skutkové okolnosti na základě nichž mohl stanovit rozsah (výši) škody. Jestliže byla žaloba proti žalovanému podána u soudu dne 22. 2. 2022, stalo se tak v průběhu tříleté promlčecí lhůty a uplatněný nárok tak promlčen není.

21. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné vady neshledal.

22. Vzhledem k tomu, že právní posouzení věci odvolacím soudem je nesprávné, zrušil Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.). Pro nadbytečnost se nezabýval dalšími dovolacími námitkami.

23. Soudy jsou ve smyslu § 243g odst. 1, části první věty za středníkem, o. s. ř. ve spojení s § 226 o. s. ř. vázány právními názory dovolacího soudu v tomto rozhodnutí vyslovenými.

24. V dalším řízení se soudy budou zabývat otázkou výše škody, kterou lze ztotožnit s částkou, kterou by žalobce na uspokojení své pohledávky v insolvenčním řízení obdržel, jestliže by byla jeho pohledávka včas přihlášená a v insolvenčním řízení též zjištěna. Jinak řečeno, vzhledem k tomu, že přihlášenou pohledávku lze popřít (to může učinit i dlužník), což by mělo za následek vedení incidenčního sporu o určení pravosti a výše takové pohledávky, je třeba postavit najisto (řešením předběžné otázky), že by byl v takovém incidenčním sporu úspěšný. Vzhledem k tomu, že je v daném řízení třeba řešit uvedenou předběžnou otázku, zrušil dovolací soud i rozsudek soudu prvního stupně (§ 243e odst. 2 o. s. ř.) a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)